

Zalai KAPOCS

A ZALAI ALAPÍTVÁNYOK, EGYESÜLETEK, NONPROFIT SZERVEZETEK
ÉS NÉPFŐISKOLÁK LAPJA
1997. 5. SZÁM

KALENDÁRIUM

NOVEMBER

Szent András hava, nyilas, ősztó
(XI.21.-XII.20.)

1. Mindszent. A cselédfogadás, bíróválasztás, tanácsújítás napja. Erre a napra a vetést, az őszi munkákat már be kell fejezni. A természet is nyugovóra tér. Ekkor emlékezünk meg halottainkról. A temetők megtelnek őszirózsával, krizantémmal, az elmúlás jelképes virágaival. Az ablakokban gyertyát gyújtanak.

3. Hubert. Hubertusz a vadászok védőszentje, akik ezt a napot nagy vidámsággal ünneplik.

11. Márton. A boltokban ezen a napon gyújtják meg a gyertyát. Ekkor vágják „Márton lúdját” és a lakomán megkóstolják az új bort, ennek ugyanis Márton a „bírája”.

Ezen a napon sütik a „marcipánt” is, ami a cukrászdai édesség elődje.

A mesterek vacsorát adnak legényeiknek, a gazdák a pásztorokat vendégelik meg.

Számtalan időjósítás fűződik a naphoz: „Márton olykor fehér lovon jár” – tehát felkészülhetünk a havazásra; „ha Márton lúdja jégen áll, karácsonykor sárban botorkál”, vagy „ha jókedvű Márton, kemény lesz a tél.”

TARTALOM

- ☐ Az Európai Unió intézményei
- ☐ Bemutatkozik a "KANIZSA" HAGYOMÁNYÁPOLÓ EGYESÜLET
- ☐ Elfelejtett örökségünk. Több-ezer éves magyar írásbeliség
- ☐ A civil szféra a kilencvenes évek Magyarországon
- ☐ Bekapcsolódás EU-programokba
- ☐ Hogyan lobbizzunk!
- ☐ Civil Társadalom Fejlődéséért Alapítvány
- ☐ A haza élővilága. Kikericsek
- ☐ Pályázatok

19. Erzsébet. Ha Erzsike megrázza dunyháját, az havazást jelent.

25. Katalin. A lányok védőszentje. Sok férjjóslás fűződik ehhez a naphoz. Sok helyen „Katalin-ágot” raknak vízbe, hogy karácsonyra kizöldüljön. Időjárásában a karácsonnyal ellentétes: „ha Katalin kopog, karácsony locsog”.

30. András. A téli évnegyedkezdő multságok napja. András-nap utáni vasárnap kezdődik advent, ettől kezdve karácsonyig lakodalmat, táncos összejövetelt nem tartanak. András-naphoz fűződik a legtöbb férjjósló szokás – az ilyen napokat általában „andrásoló”-napokként tartjuk számon. Sokfelé ilyenkor már disznót vágnak, mert a hús már eltartható.

Európa mozgásban AZ EURÓPAI UNIÓ INTÉZMÉNYEI

4./ Európai Tanács

A tagállamok kormányfőiből (Finnország és Franciaország esetében az elnökből is) álló Európai Tanács félévenként ülészik. A találkozókra részt vesznek a külügyminiszterek és az Európai Bizottság elnöke is.

Az Európai Tanácsnak nincsen döntéshozatali joga. A kormány- és államfők feladata meghatározni az EU általános politikai irányvonalát, illetve megoldani azokat a problémákat, amelyeket a Miniszterek Tanácsában nem sikerült rendezni.

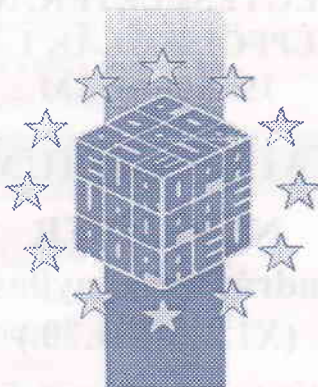
5./ Európai Bíróság

A luxemburgi székhelyű Európai Bíróság 15 bíróból áll, akiket – közös megegyezés alapján – a tagországok kormányai küldenek hat évre. A teljes függetlenséget élvező bíróság felügyel arra, hogy az EU alapszerződéseit betartsák és törvényeit megfelelően alkalmazzák. Az Európai Bírósághoz egyaránt fordulhatnak a tagállamok, az unió intézményei és az állampolgárok.

6./ Számvevőszék

A Luxemburgban található számvevőszék tagjait –

az Európai Bírósághoz hasonlóan – hat évre delegálják a tagállamok. A testület ellenőrzi az EU bevételeit és kiadásait, és éves jelentést készít az Európai Parlament és a Miniszterek Tanácsa számára.

7./ Gazdasági és Szociális Bizottság

A Brüsszelben ülésező bizottság 222 tagja a gazdasági élet különböző területeit képviseli. Számos kérdésben az Európai Bizottság és a Miniszterek Tanácsa köteles konzultálni a Gazdasági és Szociális Bizottsággal, amely saját kezdeményezésére is előterjesztheti véleményét. A bizottság segítségével a kereskedelem, az ipar és a szakszervezetek képviselőit is bevonják az EU jogrendjének alakításába.

8./ Régiók Bizottsága,

amelyet a maastrichti szerződés hozott létre, a tagállamok helyi hatóságainak 222 képviselőjéből áll. Regionális érdekeket érintő ügyekben (például oktatás, kultúra, közegészségügy) az Európai Bizottság és a Miniszterek Tanácsa konzultál a brüsszeli székhelyű testülettel.

folytatjuk

Bemutatkozik a

"KANIZSA" HAGYOMÁNYÁPOLÓ EGYESÜLET

Az 1970-es években egy erőteljes, országos mozgalom indult a magyar múlt népi hagyományainak felkutatására és az ezen alapuló közösségek létrehozására. A folklórkutatók által felgyűjtött anyagokat számos közösség fejlesztette előadóművészetté a népzeneben és a néptáncban egyaránt. Kiskanizsán 1971-ben alakult meg az a lányokból álló együttes, ami 1972-ben fiúkkal is bővült, s felvette a "Sáska Néptáncsoport" nevet.

S jöttek a fellépések, a sikerek, a minősítések. 1975-ben már Bronz I. fokozat, 1982-ben Ezüst I. fokozat, majd még ebben az évben Arany III. fokozatot szereztek. Ekkor már az együttes 10 éves múltat tekintett vissza, s külföldön is több alkalommal bemutatkozott. Közben 1984-ben az együttes megszerezte az Arany II. fokozatot, amit azóta is megvédett, megtartott. Szintén 1984-ben Kiváló Együttes címmel tüntette ki a Művelődési Minisztérium.

1992-ben szerveződött egyesületté. Ez az egyesület magába foglalja a KANIZSA TÁNCEGYÜTTEST, a

ROZMARING TÁNCEGYÜTTEST és a BOJTÁR NÉPZENAI EGYÜTTEST.

A "KANIZSA" HAGYOMÁNYÁPOLÓ EGYESÜLET célja: A néptánc-népzene oktatása, táncházak, folklórműsorok, fesztiválok szervezése és azok való részvétel, a magyar néphagyomány megőrzése és továbbadása.

Tagjai a Nyugatmagyarországi Néptánc és Népzenei Szövetségnek, a Martin György Néptáncszövetségnek és az Örökség Gyermekek Népművészeti Egyesületnek.

Az egyesület a nagykanizsai Móricz Zsigmond Művelődési Házban működik, ahol elérhetők az alábbi címen:

"KANIZSA" Hagyományápoló
Egyesület

8800 Nagykanizsa, Hajgató S.u.1. Tel.:
06-93-319-202

Az egyesület elnöke: Tóth István
Művészeti vezető: Vizeli Dezső
Zenekarvezető: Vizeli József

ELFELEJTETT ÖRÖKSÉGÜNK

Több ezer éves magyar írásbeliség

Kevesen tudják: a magyar rovásírás olyan ősi, hogy szinte egyidős az egyiptomi képirással. Nagy hasonlóságot mutat a sumér ékírással, és több jele azonos a föníciai írással is. Valószínűleg belőlük ered, vagy egy nagyon ősi közös forrásból.

Elődeink használták a mindennapi életben a XVII. századig az ország szinte egész területén. Árpád magyarjai nem voltak műveletlenek, ástudatlanok, ahogyan azt még ma is sokan tudatlanságból állítják. A honfoglalás után a rovásírást a keresztény egyház erősen üldözte. Az általa pogánynak tartott magyar hitvilág részének és hordozójának tartotta. Tárgyi emlékeit igyekezett eltüntetni. E helyett a latin betűs írásmódot vezette be. Ez akkoriban nagy nehézséget okozott, mivel a latinban 13 hangunkra nincsen jel (J, K, Z, V, Ö, Ü, SZ, ZS, CS, NY, LY, GY, TY).

Ezért olyan nyelvezet jött létre,
melyet a magyar sohasem beszélt.
A nyavalyás szavunkat latin
betűkkel így tudták leírni:
NIAVALIAS
rovásírással: A414M40

vagy például a püspök számunk
 így festett: pyspec v. puespoec.
 rovásírással:

Pár száz évnek el kellett ahhoz
telnie, hogy a XVIII. században
létrejöjjön a ma használatos, latin-
ból kialakult betűsor.

Mára már csak Erdély területén lelehetők fel a rovásírás tárgyi emlékei, mivel ez a terület a történelem során elkerülte a katolicizmus hatáskörét. Európában nagyon kevés nép büszkélkedhet (csak a germánok a runa írásukkal) ilyen eredeti, ősi, egyéni hagyományokkal.

A magyar rovásírás egységes jelrendszere teljesen összeforrott nyelvünk törvényeivel. Nyelvünk olyan ősi eredetű, mely évezredek során keresztül máig egy igen magas fejlődési fokot ért el.

Az angol Sir John Browning az alábbi megállapításával is ezt igazolja: „A magyar nyelv egyetlen darabból álló terméskő, melyen az idők viharai karcot sem ejthettek. Nem az idők változásaitól függő kalendárium. Nem szorul senkire, nem kölcsönöz, nem

alkuszik, nem ad-vesz senkitől. Ez a nyelv a nemzet önállóságának, szellemi függetlenségének legfényesebb emléke. Amit a tudósok nem tudnak megfejtetni, azt melőzik. Ez a nyelvészetben is így van, csakúgy, mint a régészetben. Az egyiptomi templomok egyetlen kőből készült padlatait sem tudják megmagyarázni. Honnan ered, melyik helységből vágták ki e csodálatos tömeget, miként szállították le, vagy emelték fel a templom tetejéig. A magyar nyelv eredetisége ennél sokkal csodálatosabb tünemény.”

Sajnos, nem vagyunk tisztában azzal, hogy nyelvünk és rovásírásunk legnagyobb kultúrkincsünk. Joggal lehetünk rá büszkék és használjuk minél gyakrabban – a latin betűk mellett – ezt a szemnek is gyönyörű rovásírás mind a negyven jelét, melyen bármilyen szöveg híven lejegyezhető.

Csillag Vilmos

G Λ F ⊗ E ↗ E X D † c s H c ↑ B X A † A †
M † L Y ⊙ L Λ E K ∇ A K † J † i † i † H X G y †
s Λ R † P † ö @ ö K ö @ o @ n y D n) M B X
z s † z † v M ü X ü h ü W u W r y X T Y sz |

A magyar rovásírás egységesített betűsora. Az írás jobbról balra történik (Forrai Sándor: Az ősi magyar rovásírás az ókortól napjainkig című műve alapján.)

A CIVIL SZFÉRA A KILENCVENES ÉVEK MAGYARORSZÁGÁN

Magyarországon 1997-ben a civil szféra helyzete és értelmezése nem térhet el lényegesen mindattól, ami a társadalmi átalakulás egészét jellemzi. Ezt azért szükséges előrebocsátani, mert még a civil szférában szakszerűen foglalatosskódó kutatók között is jókora véleményeltérések találhatók a tekintetben, hogy részint mit is értsünk civil szférán a mai Magyarországon, részben pedig arról is megoszlanak a vélemények, hogy a civil társadalom jelenlegi állapotát hogyan írhatnók le. Ez a sokértelműség távolról sem a véletlen műve. A civil társadalom az elmúlt tíztizenöt évben többször átértelmezésre került, és emögött nemcsak a fogalmakkal játszadozás jelensége figyelhető meg, hanem az is, hogy az említett időszakban a civil szférának különféle történelmi-szociológiai- társadalmi funkciói voltak fontosak. Talán segít valamit az eligazodásban az, ha áttekintjük az elmúlt másfél évtized három olyan fejlődési stádiumát, amelyekben a civil szféra jelentősége és értelmezése különböző módokon vetődött föl.

Az első hullám (1983-1988)

A civil szféra ébredése gyors magára találása és hihetetlen erejű önszerveződési képessége a nyolcvanas évek első felében hosszú idő után volt újra megfigyelhető Magyarországon. Ez az újjászületési fázis természetszerűleg szorosan kapcsolódott össze – és így magyarázható is avval – az akkortájt mind nyilvánvalóbbá váló társadalmi- politikai- erkölcsi válság mélyülésével. A társadalmi térszerkezetben a legkülönbözőbb kis és nagy csoportok előtt vált fölismertté a professzionális politikai szféra (amely ekkoriban nagyjából egyet

jelent az egyetlen pártra felfűzött hatalmi intézmények piramidális alakzatával) tehetetlensége, majd pedig válságosra fordulása. Ebben az időszakban a civil szerveződések mindenekelőtt a társadalmi tájékozódás, a szóbeli nyilvánosság legfontosabb fórumaként alakultak meg. Ezerféle indíttatásból, sokszor egyik napról a másikra születtek meg olyan körök, klubok, autonóm szerveződések, mozgalmak, amelyeknek korábban évtizedekig nem lehetett látni hírét-hamvát sem. A városvédőköröktől az ifjúsági klubokig, az irodalmi hagyományápolástól a környezetvédelmi mozgalomig számtalan olyan cél, ideológiai és feladat adta mindezek létalapját, amelyek között legfeljebb csak az volt a közös pont, hogy valamennyien együtt szolgáltak bizonyos pseudopolitikai funkciókat. (Bozóki, 1995)

És ennek a korszaknak tulajdonképpen ez a legfontosabb vonása, hogy tudniillik a civil szféra ekkori értelmezése az a fennálló politikai hatalmi renddel szemben, azzal párhuzamosan kiépítendő társadalmi-politikai akaratképzés és vélemény-nyilvánítás fórumaiként jöttek létre és így is működtek. A lényegét összefoglalva a civil szféra ez idő tájt béli legfontosabb szerepköre a szóbeli nyilvánosság megteremtése, az akkor még egyértelműen politikailag ellenőrzött tömegkommunikációval szemben valami másféle, ám rendkívül hatékony nyilvánosság szférájának a kialakítása volt. A korabeli civilszféra-mozgalmak legfontosabb és leghíresebb szerveződései úgyszólván ugyanazt a tematikát mozgatták országszerte meg: az elmélyülő gazdasági válság, a politikai reformlehetőségek, a mind nyilvánvalóbbá váló tár-

sadalmi strukturális problémák nyílt megvitatásának – egyfajta kölcsönös és nyilvános tanulási folyamatnak – a lehetőségeiként működtek a nyolcvanas évek derekán.

Miután a szerveződések döntő többségének rendszeresen (úgyszólván hetente) kellett megvívni saját fennmaradásukért a harcokat, részint a helyi igazgatás, részint a direkt politikai intézmények gyanakvásával szemben, ezért a politikai részvétel tanulásának is rendkívül fontos intézményeinek voltak tekinthetők a civil szféra mozgalmi. Ennek a tanulási és részvétel-begyakorlási folyamatnak fontos elemei voltak a horizontális kapcsolatok és a horizontális koordináció megtanulásának, intézményesítésének az elsajátítása is. Szorosan ehhez kapcsolódott a belső nyilvánosság, az öndokumentáció, a saját jogon való vezetők kialakításának megtanulása. A civil szféra e kezdeti hőskora sokban emlékeztetett a partizánküzdelmek manőverezésére; védekező és elmozgó, állandóan réseket kereső, rendkívül találékony és rugalmas szerveződési formákként képesek voltak önmaguk örökös megújítására. Ugyanakkor nagymértékben hozzájárultak ahhoz, hogy a magyar társadalmat a nyolcvanas évek végére érve nem érte olyan váratlanul a rendkívül gyorsasággal lezajló hatalmi-politikai változások sorozata, mert a szellemi előkészületben, a válság tudatosításában, a rendszer kikerülhetetlen összeomlására való szellemi-lelki felkészülésben olyan lebecsülhetetlen szerepet töltött be a civil szféra, amelynek kellő elismertsége a feldolgozása sajnos mind a mai napig nem történt meg azon a szinten, amelyet e kérdéskör megérdemelne.

A második hullám (1988-1992)

1988 őszén történelmileg nézve hihetetlenül rövid idő, mintegy hetven nap leforgása alatt létrejöttek és/vagy újra alakultak a politikai pártok, és ezáltal – szociológiai értelemben – november közepére már azt mondhatjuk, hogy kialakult a többpártrendszer hazánkban. Ezek a pártok eleinte meglehetősen szűk értelmiségi csoporttháttérrel rendelkeztek, de viharos gyorsasággal kezdték önmagukat kiterjeszteni, részint országos jelentőségű szervezetekké, részint pedig megtalálni a bázisukat mindenféle más társadalmi csoportok között is. Ebben a gyors terjeszkedési folyamatban kézenfekvőnek látszott az akkor már országos hírnévhez jutó, széles körű hálózatokkal rendelkező civil mozgalmakra való rátelepedés. A folyamat legalábbis kettős volt: amennyire elmondható az, hogy az újonnan alakuló pártok igyekeztek minél inkább támaszkodni a civil mozgalmak ekkorra már meglehetősen széles körben kiépült bázisára; legalább annyira igaz az is, hogy a korábbi, rejtett politikai részvételi szándékok ekkor már nyíltan is bevallhatóak voltak, s így a civil szerveződések jelentős része szintén kedvet érzett ahhoz, hogy direkt politikai szereplőként is megjelenhessenek. Az első szabadon választott magyar parlament összetételét vizsgálva (az 1990 tavaszi választások létrejöttéről van szó) feltűnő az, hogy mind a hat párt képviselői között szép számmal találunk olyanokat, akiket a nyolcvanas évek civil szerveződései élharcosaként ismerhetett meg saját szűkebb környezetük.

Számos kutató megfogalmazta ez idő tájt, hogy a többpártrendszer gyors és dinamikus kialakulása szinte lefejezte a civil szférát ab-

ban az értelemben, hogy a nyolcvanas években nagy fáradtsággal és bonyodalmas úton kitermelődött vezetői garnitúrát szinte egy az egyben beszippantotta a direkt politikai szférába, azaz az új pártok stratégiai káderei közé. Részint ez az átszivattyúzás azzal is járt, hogy a civil szféra és a meghatározó típusú szerveződések, korábbi vezetőiket elvesztve, nemigen tudták hallatni hangjukat olyan erővel 1990 után, mint előtte. De a probléma ennél azonban mélyebb volt. Egy-két évig tartott ugyanis az illúzió, hogy az egypártrendszer helyébe kerülő többpártrendszer eleve a demokrácia netovábbja, s ily módon a pártok együttesen képesek lesznek majd mindenféle társadalmi érdeket megjeleníteni, sőt, csak ők jogosultak erre. Ez az illúzió nagyjából az 1991-1992 közötti időkre foszlott szét és kiderült, hogy a pluralista társadalmi berendezkedés keretei között is szükség van a civil szférára, ám most már egészen más funkciók mentén, mint ahogyan ezt korábban gondolták sokan. Ennek belátása azonban nem könnyen történt meg, és mégcsak nem is egyik évről a másikra. (Miszlivecz, 1997.)

A harmadik hullám (a kilencvenes évek első fele és közepe)

Ezt az időszakot az észhezvétel és az óvatos újrakezdés jellemzi leginkább. Észhezvétel abban az értelemben, hogy néhány év után mind szélesebb körű társadalmi felismerésként fogalmazódik meg az, hogy nem lehet – de nem is kell – várni a politikától mindenféle gondunk, bajunk megoldását, hanem a pluralista berendezkedésű politika is számos olyan belső korláttal rendelkezik, amelyek miatt

az emberek, szakmák, kisebb-nagyobb közösségek számtalan gondja és baja továbbra sem a nagypolitika által fog elintéződni. Ennek a felismerése szép csöndes, ám széles körű fejlődését eredményezett. Egy nemrégiben írott tanulmány (Kemény, 1996) számba vette a civil szféra 1990-es évekbeli építkezését, és úgy találta, hogy ma már több mint negyvenezer olyan bejegyzett civil szerveződés található hazánkban, amelyeknek a túlnyomó többsége az elmúlt néhány évben alakult meg. Az idézett tanulmány részletesen leírja a civil szféra intézményesedésnek a különböző stádiumait is, hogyan születnek meg a köztes koordináló intézmények, hogyan jutottunk el a Civil Kerekasztal, a Civil Parlament és 1995-ben a Civil Iroda megszületéséig is. Nem túlzás tehát azt állítani, hogy az elmúlt néhány év az alapítványi burjánzások jegyében telt el, s ma már se szeri, se száma a legkülönbözőbb indíttatású, célú nonprofit szerveződéseknek, és az sem túl nagy bátorság megjósolni, hogy ez a folyamat még távolról sem zárul le. Ezzel az új virágkorral kapcsolatban azonban helyénvaló két olyan kritikai észrevétel megfogalmazása is, amelyeknek az itt adott terjedelmi keretek között legfeljebb csak a lényegét fogalmazhatjuk meg. Ám e sorok írója meglehetősen fontos jelenségeknek tartja ezeket, mindenekelőtt azért, mert a civil társadalom jövője sok szempontból függ attól, hogy ez a két jelenségvilág hogyan alakul majd.

Az egyik problémakört akként fogalmazhatjuk meg, hogy a civil társadalom e dinamikus növekedése korántsem tartható egyértelműen pozitív folyamatnak. Ugyanis az államháztartási reformnak elkeresztelt nagyarányú állami

kivonulás és funkciófeladás több éve tartó folyamata számtalanszor szól meg olyan alapítványokat, amelyek olyan feladatokra vállalkoznak, amelyeket tulajdonképpen az államnak kellene ellátni akár országosan, akár lokálisan, de már nemigen törekszik erre. S az így megszülető kényszerű „társadalmasítás” csak látszólag teremt erős civil szférát; valójában olyan fejletlen állami kivonulásról van szó, ahol az állam már nem, a társadalom meg még nem tudja az adott szerepköröket betölteni. Lehet egyfelől tehát örvendezni annak, hogy az elmúlt néhány évben sok-sok ezer olyan nonprofit szerveződés jött létre, amelyek az egészségügyi szférában és az oktatás világában igyekeznek magán-erős és kisközösségi háttérrel megoldani ideillő gondokat - de azért azt is világosan látni kell, hogy ezeknek az alapítványoknak a megszületését legtöbbször a kényszer diktálja, és a folyamatos működés feltételei számos esetben egyáltalán nem biztosítottak. Mindezzel csak arra akarunk utalni, hogy a számszerű növekedés, a sok-sok ezer nonprofit szerveződés megalakulása mögött olyan vitatható folyamatok is meghúzódnak, amelyeknek a végeredményét ma még távolról sincs módunk látni. Azt viszont bizonyosan állíthatjuk, hogy erős társadalmi háttér nélkül létrejövő civil szerveződések hosszabb távon legfeljebb bűnbaknak lehetnek csak jók – mindazon szférákban, ahol az átgondolatlan és gyors állami kivonulás számos funkciót betöltetlenül hagy maga után.

A másik problematika inkább politikaelméleti jellegű kérdésként fogalmazható meg. Ennek lényege pedig az, hogy a nyolcvanas évek elején-közepén általánosság vált politikaellenesség mind a mai na-

pig kísért a civil szféra tulajdonképpeni funkciójának meghatározásában. Számos jó szándékú értelmiségi igyekszik most is úgy ábrázolni és elemezni a civil szférát, mint ami nem más, mint a direkt hatalmi-politikai szféra ellentettje. Se szeri, se száma az olyan írásoknak és megnyilvánulásoknak, amelyek a civil szférát úgy próbálják felfogni, mint a többpártrendszerrel szemben álló „igazi” társadalmi valóságot. Dende Péter számos írásában mutatta ki e szemlélet anakronisztikus mivoltát és valószínűleg igaza van akkor, amikor azt mondja, hogy a többpártrendszer is a civil társadalom része, annak politikai megfogalmazódása (Kende, 1996).

Tehát nem annyira a civil társadalom és a politikai társadalom szembenállásának, szembe fordíthatóságának intenzív kimutatásával fogjuk megtalálni a kilencvenes évek Magyarországon a civil szféra értelmét, hanem inkább akkor, ha minél pontosabban megértjük a két szféra közötti kapcsolódás és funkció-megosztás lehetőségeit is. Az itt vázolt problémának még van egy olyan vetülete is, hogy a civil szféra önkéntes szószólója és képviselője akar lenni számos olyan ambíciójú személy és csoport, akik kiszorultak a többpárti versengésből a kilencvenes évek elején, amikor is stabilizálódott a magyar többpártrendszer. Felfogásukat leegyszerűsítve úgy lehetne mondani, hogy a civil szféra a jó, az angyal, – a politika világa pedig a fekete, a gonoszok, az ördögök világa, és a kettő között tulajdonképpen a jó és a rossz küzdelme folyik.

Ezzel szemben a tényleges gyakorlat pedig mindinkább az, hogy a civil szerveződések döntő többsége egyáltalán nem akar semmiféle

politikai funkciót, direkt hatalmi szerepkört betölteni – ezt nagyon jól is teszi. A politikai szféra kritikáját el lehet végezni magában tagolt politikai berendezkedésben is, a civil szerveződések számára pedig ezeregyszerűbb szerepkör vár.

A valóságos gond a jelenlegi magyar civil szférával kapcsolatban inkább az, hogy nemigen lehet erősebb annál, mint amilyen a polgárosodás folyamata éppen Magyarországon (Bozóki, 1995). A civil társadalom ugyanis csak a tényleges középosztályosodásra épülhet rá, nem kell a politika helyett, annak kényszerű verseny-társaként alternatív hatalmi dimenziókat építenie.

A civil társadalom fejlődésének a legújabb – kilencvenes évekbéli – hulláma úgy vélem, hogy a valóságos kezdetet is jelenti. Az a felismerés, hogy nem kell várni az államra, hanem mindazt, amit magunktól meg tudunk tenni, azt egymásra támaszkodva, szervezkedve és szövetkezve mi is meg gondolhatjuk: nos, ez az a mentalitás, amely mindinkább megfigyelhetően dominánssá válik az újabban prosperáló civil szerveződések mindennapi praxisában. Mint többen tanulnak meg pályázni, versengeni, forrásokat előteremteni, megőrizni és fejleszteni a horizontális kapcsolatok világát, s a társadalmi ellenőrzés min kifinomultabb technikáit is szép számmal alakítják ki a legkülönbözőbb szerveződések.

Összefoglalóan tehát azt láthatjuk, hogy Magyarországon az elmúlt tizenöt évben három stádiumon élt meg a civil társadalom fejlődésének gondolata. Az első időszaknak a jellemzője a konfrontatív logika volt, s ez érthető volt annyiban, amennyiben egy bukófélben lévő politikai-hatalmi rendszerrel szemben kellett ön-

magát megfogalmaznia. A második időszakban a kompetitív jelleg dominált, mikor is versenytára akart lenni az éppen kiépülőfélben lévő új, pluralista berendezkedésben az éppen alakuló más, egyéb alapintézményeknek. A harmadik időszakban – s ez a mostani évekre érvényes – a kooperatív logika működése látszik fölülkerekedni. Most már inkább az lesz az alapkérdés, hogy a különböző szférák

hogyan tudják egymást kiegészíteni, s hogyan tudják megosztani egymás között a feladataikat. Ebben az értelmezésben a civil szféra már nem a politikai-hatalmi szféra versenytársa vagy ellenfele, hanem annak nagyon is szerves kiegészítő-partnere lesz vagy lehetséges. Ebben a rövid áttekintésben természetesen nem volt módunk arra, hogy a magyarországi civil szféra legfontosabb gondjait

kimerítően és aprólékosan elemezzük; csak egyetlenegy dologra tettünk kísérletet: arra, hogy az elmúlt másfél évtizednyi időszak belső változásainak áttekintésével talán jobban megvilágíthassuk: miért is tapasztalható oly sok félreértés és félreértelmezés a civil szféra mibenléte körül.

DR. Kéri László

Irodalom

1. Bozóki András: Civil társadalom és polgárosodás, in.: Konfrontáció és konszenzus, 1995. Szombathely, Átiratok-sorozat
2. V. Bálint Éva: Hogyan ellenőrizze a civil társadalom a hatalmat? Beszélgetés Hegedűs Andrással, in.: Rendiség a romokon, Pesti Szalon, 1994.
3. Fedezzük fel a civil Közép-Európát Bossányi Katalin interjúja Miszilvecz Ferencsel, Népszabadság, 1997. augusztus 9.
4. Kende Péter: A civil társadalom mítosza, Magyar Hírlap, 1996. december 7.
5. Kende Péter: Politikai kultúra, civil társadalom, elit, In.: Mi a politika? Századvég, 1994. Budapest
6. Kemény László: Civilérdek, képviselői szervezetek 1995-ben, in.: Magyarország politikai évkönyve, 1996, Budapest
7. Civil társadalom Kelet-Európában, Vita a Politikatudományi Szemle 1993/2. számban

BEKAPCSOLÓDÁS EU-PROGRAMOKBA

Egy lépéssel beljebb van Magyarország szeptembertől – mármint az Európai Unióban, amely ekkortól megnyitotta a lehetőséget néhány úgynevezett közösségi programban való részvételre. Elsőként az oktatás területén indult meg az együttműködés.

Magyarország számára már megnyitott és várhatóan 1998-ban megnyíló EU-programok.

SOCRATES

Célja: a nemzetközi oktatási együttműködés támogatása, tananyagfejlesztés, nyelvoktatás, tanárok és tanulók csoportos cseréje, diplomák kölcsönös elismerése, oktatáspolitikai együttműködés és információcsere

Alprogramok: Erasmus-felsőoktatás, Comenius-közoktatás, Lingua-nyelvoktatás, Távoktatás és felnőttképzés

Közösségi költségvetés 1995-1999-re: 950 millió ecu

KIS-ÉSKÖZÉPVÁLLALATOKTÁMOGATÁSA(SME)

Célja: a kisvállalkozások versenyhátrányainak enyhítése, információs és piacra jutási lehetőségeik szélesítése, szakmai találkozók, kiállítások szervezése, beszállítói munkakapcsolatok bővítése

Közösségi költségvetés 1997-2000-re: 127 millió ecu

LEONARDO DA VINCI

Célja: a szakképzés fejlesztése, a folyamatos átképzés segítése, intézmények nemzetközi együttműködése, oktatók képzése, csereprogramok

Közösségi költségvetés 1995-1999-re 620 millió ecu

RAPHAEL

Célja: az európai kulturális örökség megőrzésében való nemzetközi együttműködés

Közösségi költségvetés 1997-2000-re 30 millió ecu

KALEIDOSCOPE

Célja: európai művészeti együttműködés

Közösségi költségvetés 1997-2000-re: 26,5 millió ecu

FIATALOK EURÓPÁÉRT

Célja: fiatalok nemzetközi együttműködése a rasszizmus és az idegengyűlölet ellen és az esélyegyenlőségért, az európai kulturális sokszínűség megőrzéséért, nonprofit szervezetekben való részvétel, szociális, kulturális és környezetvédelmi ifjúsági akciók

Közösségi költségvetés 1995-1999-re: 126 millió ecu

ARIANE

Célja: az európai klasszikus és kortárs irodalom terjesztése, különös tekintettel a kis nyelveken íródott alkotásokra

Közösségi költségvetés 1997-2000-re: 23,5 millió ecu

SAVE

Célja: az energiafelhasználás hatékonyságának javítása, a szabályozás és a szabványok átalakítása, nemzetközi együttműködésben végrehajtott energetikakarékossági kísérletek, információterjesztés

Közösségi költségvetés 1996-1999-re: 150 millió ecu

LIFE

Célja: környezetvédelem, az európai élővilág állapotának javítása, illetve megőrzése

Közösségi költségvetés 1996-1999-re: 207 millió ecu

TÁRSADALMI CSELEKVÉSI TECHNIKÁK

Hogyan lobbyzzunk!

1. Mit jelent a lobbyzás?

- ☞ időt szánni arra, hogy helyi önkormányzati képviselőnkkel vagy parlamenti képviselőnkkel álláspontunkat és munkánkat megismertessük
- ☞ szemtől szembeni párbeszédet jelent, és nem olyan személytelen megközelítést, mint pl. a levelezés
- ☞ politikai cselekvés: megpróbáljuk kideríteni, hogy a politikusnak vagy a képviselőnek mi a véleménye igényeinkről és mennyire támogat bennünket
- ☞ helyszíne: a politikus „hazai terepe” (iroda, városháza, fogadóóra stb.) Ez a politikus számára előnyös: ő szabja meg az időhatárt, a résztvevőket stb.

2. Mikor lobbyzzunk?

- ☞ ha egy, a parlament vagy az önkormányzat által hozni kívánt döntést befolyásolni akarunk
- ☞ ha terveinkhez, jövőbeli határozatok befolyásolása végett, meg akarjuk nyerni egy politikus rokonszenvét és támogatását mindjárt az elején
- ☞ ha fontos, hogy párbeszédet alakítsunk ki, konzultációt érjünk el, megmutassuk erőnket
- ☞ ha fontos, hogy „kiugrassuk a nyulat a bokorból” rákényszerítsük a politikust saját álláspontja felfedezésére

3. Hogyan lobbyzzunk?

- ☞ tudjuk meg, hol és milyen szinten fog születni a bennünket érintő döntés és kinek van módja befolyásolni azt

- ☞ tudjuk meg, kik, milyen tanácsadók vannak problémával foglalkozó bizottságokban, ki lesz a bizottság elnöke. Ez az információ általában a városházán megszerezhető.
- ☞ számoljunk a köztisztviselők ajánlásainak és javaslatának erejével – annak ellenére, hogy nem ők a döntéshozók
- ☞ hasznosak lehetnek a helyi és országos sajtóval való kapcsolatok
- ☞ szerezzünk előzetes információkat arról, akihez fordulunk, ismerjük meg rejtett érdekeit – találhatunk olyan pontokat, amelyeket érvelésünkben felhasználhatunk
- ☞ tervezzük meg a látogatást, gondoljuk át érveinket, vigyünk magunkkal beszámolókat, dokumentumokat. A fogadóóra ideje rövid - alaposan készüljünk fel.
- ☞ ne hagyjuk magunkat lerázni ködös válaszokkal
- ☞ lépjünk kapcsolatba újságírókkal, hogy lobbyzásunk nyilvánosságot kapjon
- ☞ a kapcsolat folytatása, a nyomon követés alapvető fontosságú. A beszélgetés minden pontjáról készítsünk feljegyzést. Küldjünk emlékeztető levelet arról, hogy szóbeli megbeszéléseinken miben maradtunk.
- ☞ egy ígéret még nem jelent bizonyosságot – további sürgetésre és nyomásra van szükség

folytatjuk

ESVA – EUROPEAN SYMPOSIUM ON VOLUNTARY ASSOCIATION LITHUANIA

1997. október 7 és 12 között rendezték meg az ESVA 8. találkozóját. E rendezvénynek az idén Litvánia fővárosa, Vilnius adott otthont.

A program címe: **Elemzés és kihívás az önkéntes egyesületek számára.**

A találkozón egyesületünket Dr. Szinku Mihály elnök úr képviselte.

A HAZA ÉLŐVILÁGA

KIKERICSEK

Most mérget hajt a rét s virágzik késő ősziig
 Legelget a tehén
 S lassan megmérgeződik
 Kikerics virítanak kékek és lilák
 Álmos szemed olyan mint itt ez a virág
 Mint szirmuk fodra kéklő s kék akár ez ősz itt
 S szemedtől életem lassan megmérgeződik

Egy farka kisdíák a rétre fut s rivall
 Lebernyegük röpi és zeng a harmonikadal
 Letépi a virágot mely anya s leány is
 És színe mint szemhéjadé s oly félve
 rebben már is

Mint rebben a virág ha szélben térdepel
 A csordás csöndesen halk hangon énekel
 Míg bóg a sok tehén s elhagyja gőzölögve
 E halnikészülő nagy rétet mindörökre

Apollinaire verse
 Radnóti Miklós fordításában

Apollinaire, úgyszólván megverselt mindent, mit e növényről tudni érdemes. „Most mérget hajt a rét, s virágzik késő ősziig” – valóban nagyon mérgező augusztustól október végéig virágzik üde, nedves réteken, legelőkön láthatók lila színű virágai. „...mely anya s leány is.” Magháza mélyen a lepelcsőben a föld alatti hagymagumóban található, s a következő tavaszig ott is marad. Szaporodása, már a régieket is nagyon foglalkoztatta. A rómaiak szerint – filius ante patrem – azaz a fiú az apa előtt, ugyanis előbb az őszi virágot látjuk, s a levelek csak a következő év tavaszán jelennek meg: húsosak, a nagy toktermést tulipánszerűen borítják be. A növény leírását nagyon szépen megtalálhatjuk Kubinyi Ágoston 1842-ben megjelent Magyarországi MÉRGES NÖVÉNYEK c. könyvében. A képet is ebből a könyvből vettük.

KIKERICS (Colochium)

„Hat hímes, 3 nős, burkos; bokrétája 6 hasábú, hosszú nyakú, magzatja a föld alatt a gyökérben van. Tokja 3 belső éllel összeragad, sok magvú.

Zászpá Kikerics.

(Őszike, őszi kököröcsin. Colchicum autumnale).

Hagymája több évi, mélyen fekszik a földben, kívülről barna, belől fehéj. Ebből ősz' elején minden levél nélkül nő ki a 6-7. hüvelyknyi magas lilás veres virág. Lapos láncsás, többnyire 3 levelei következő alól tompa, felül hegyes. Terem többnyire nedves kaszálókon. Augustusban, octoberben virágzik.

A kikerics annyira ékesíti ősszel a réteket, hogy sokak által méltónak találtatott a virágos kertekbe is behozatni, a hol szorgalmasan ápoltatván, teljesekek és különböző színűek, például fehérek is neveltetnek.

A réteket ugyan ékesíti, de mivel szomorú postája a bekövetkező ősznek és semmiféle marhának eledelül nem szolgál, nem kedves.

Ez a csípős mérgek közé tartozik, mellynek kivált magva s hagymája nagy hatású. A vele élés nyál-

folyást, émelygést, hányást, hasfájást, székre-készítést, vizeletre kényszerítést, véres vizelletet okoz.

Két gyermek, melly ennek magvából evett, erős hányást kapott; mindketten édes tejjel gyógyítottak, de csupán az egyiket lehetett megmenteni, a másik vigyázatlanságának áldozatja lett.

Nemrég Némethonban egy rét tulajdonosa több zászpát kiirtott s az utra hánnya; a helység arra ment sertésének egy része evett belőle s csak hamar 17 darab megdöglött.

Minekutána e növény különben is hányást okoz, az általa való megmérgezésnél leginkább arra kell figyelni, hogy a beteg sok nyálkás szerrel, olajjal, tejjel s t. éljen.

Tavasszal károsabb, mint ősszel. Gyökeréből keményítőt lehet készíteni. Kifacsart levelei levével az állatok bőrén levő ártalmas bogarakat, mint például tetűt, bolhát s t. ki lehet irtani.

Ujabb korban több orvos gyökerét a köszvény ellen hatalmas szernek találta, de ahhoz nem értő kezéből káros lehet.

Zásza kikericsnél kisebb a homokkikerics (*C. arnarium*), mely szintén mérges hatású.

Tehát a nagyon mérgező kolchicin nevű alkaloidát tartalmazza, amely sejtméreg, a sejtek osztódását képes megakadályozni, a kromoszómákat azonban

nem. A sejtkutatásban, növénynevelésben nagyobb kromoszómaszámú növények előállítására használják.

Végül a tudományos név jelentése: Colchicin: Kolchis városából való. Kolchis városa a Fekete-tenger keleti partvidékén, talán a mai Grúzia területén volt található. Termékeny vidék lehetett. Az ókori görögök képzeletét nagyon foglalkoztatta – az argonautákat – az Argo hajó utasait készítették még az Odysseus előtti nagy kalandjukra az aranygyapjú megszerzéséért. Természetesen tragikus szerelem motiválta ezt a nagy kalandot. A szerelmet Héra és Aphrodite ébresztette Médeiában Iaszón iránt, és segítette Iaszónt az apja által kitűzött próbák kiállításában és a kolchisi aranygyapjú megszerzésében.

folytatjuk

Összeállította: Dr. Szinku Mihály

ZNE elnök

CIVIL TARSADALOM FEJLODÉSÉRT ALAPÍTVÁNY, KONZULTÁCIÓS SZOLGÁLTATÁSA

A szolgáltatás lényege:

Elsősorban a CTF tréningjeihez kapcsolódva, a képzéseken hallott elméleti ismeretek gyakorlati megvalósításában igyekszik segítséget nyújtani. A konzulensek – a CTF trénerei – mindig egy-egy konkrét problémára, az Önök által megfogalmazott kérdésekre segítenek válaszokat és megoldásokat találni.

A konzultációk helyszíne: A CTF Alapítvány irodája (Bp, XI. ker. Mészöly u.4.)

Időpontja: minden hét csütörtökön

A következő időpontok közül lehet választani:

- 10.00 - 11.00 óráig
- 12.00 - 13.00 óráig
- 14.00 - 15.00 óráig
- 16.00 - 17.00 óráig

Időtartama: 60. perc

Díja: 1.000 Ft/óra, mely összeg a helyszínen számla ellenében készpénzben fizetendő.

Irányadó témák:

- ☞ stratégiai tervezés
- ☞ vezetési stílusok és döntési modellek
- ☞ emberi erőforrás gazdálkodás (HR)
- ☞ pénzügyi vezetés és tervezés
- ☞ آدمány-szervezési stratégiák, technikák
- ☞ pályázatírás
- ☞ facilitálás (egy ülés levezetése)
- ☞ marketing
- ☞ értékelés
- ☞ PR stratégiák, PR munka a gyakorlatban
- ☞ projekt tervezés
- ☞ a projekt pénzügyi tervezése és vezetése
- ☞ igényfelmérés
- ☞ önkéntesszervezés
- ☞ eseményszervezés
- ☞ irodai adminisztráció

Kéri, hogy a kiválasztott időpontra legkésőbb az adott nap előtt egy héttel jelentkezzen be telefonon.

A CTF Alapítvány törekszik arra, hogy olyan szolgáltatási formákat

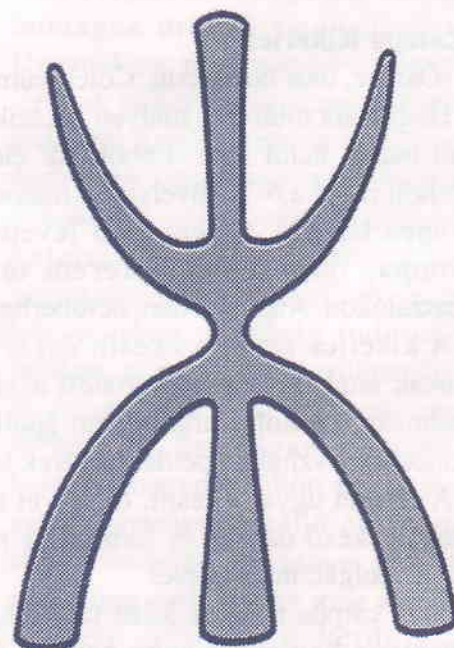
alakítson ki, melyek leginkább alkalmazkodnak ügyfelek igényeihez.

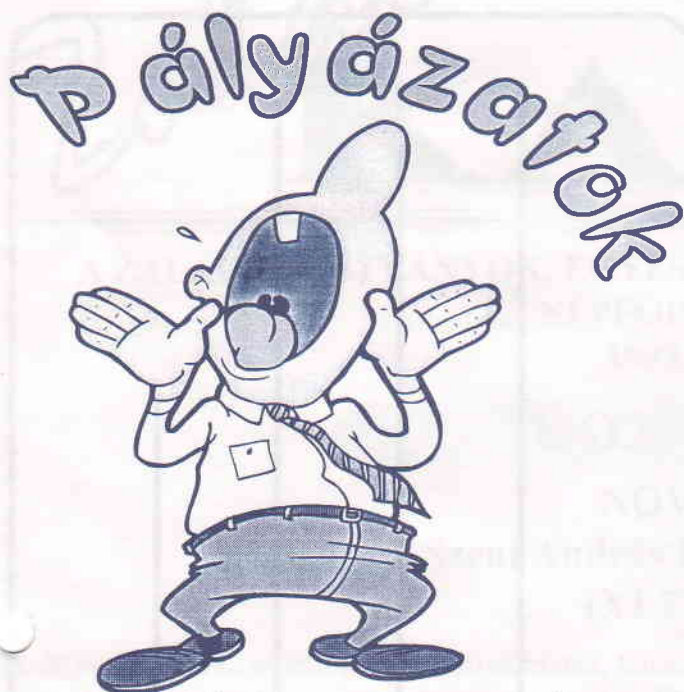
Tájékoztatást ad: Kapás Dorottya - tréning koordinátor

Cím: 1117 Budapest, Mészöly u.4. III/ 3.

Tel./fax.: (06-1) 185-3938, 185-2966.

Érdeklődni a fent ismertetett címe és telefonszámon lehet.

HELYTÖRTÉNET NEM HIVATÁSOS TÖRTÉNÉSZEK SZÁMÁRA

A Magyar Nemzeti Múzeum, a Honismereti Szövetség és megyei egyesületei, valamint a Múzeumok Megyei Igazgatóságai helytörténeti pályázatot hirdetnek nem hivatásos történészek számára ifjúsági (14-20 év) és felnőtt (21. évtől) kategóriában.

Pályázni lehet Magyarország és a Kárpát-medence történetét felölelő, bármely helytörténeti témát feldolgozó munkával, amely a pályázat beküldésének időpontjáig nyomtatásban még nem jelent meg, és más országos pályázaton nem szerepelt.

A pályázaton kiemelt témaként ajánlott feldolgozás:

- az 1848-49-es forradalom és szabadságharc emlékei, hagyományai (emléktáblák, szobrok állításának története, hozzáfűződő megemlékezések, helyi eseményei a szájhagyományban stb)
- a szabadságharcban részt vett helyi személyek életútja.

Pályázni lehet még bármely más szabadon választott helytörténeti témával, mely Magyarország és a határon túli magyarok lakta területek (elsősorban XX. század) ipar-, gazdaság-, művelődés-, politika - és egyháztörténetét dolgozza fel.

Nem pályázhatnak múzeumok, illetve tudományos intézmények munkatársai és olyan kutatók, akik a történelem valamely korszakával hivatásszerűen foglalkoznak.

A pályázatot 1997. december 31-ig a múzeumok megyei igazgatóságán, illetve a budapesti pályázóknak a Budapesti Történeti Múzeumhoz, vagy 1998. január 31-ig a Magyar Nemzeti Múzeum

Legújabbkori Adattárához (1014 Budapest, Budavári Palota "A" épület.

Levélcím: 1250 Budapest, Pf: 23) kell beküldeni két példányban.

A pályázatot legalább 20 gépelt oldalon (vagy ennek megfelelő kézírással), jegyzetekkel ellátva kell elkészíteni.

A pályázatra mind felnőtt, mind ifjúsági kategóriában elfogadnak egyéni és csoportos munkákat is. Egy pályázó több pályamunkát is beküldhet.

A NEMZETI GYERMEK ÉS IFJÚSÁGI

**KÖZALAPÍTVÁNY (NGYIK) PÁLYÁZATOT
HIRDET KATEDRA 98/1. ÉS KATEDRA 98/2.
ELNEVEZÉSSSEL A GYERMEK- ÉS IFJÚSÁGI
CSOPORTOK, KÖZÖSSÉGEK SZÁMÁRA, A
KOROSZTÁLY KÖZÉLETI RÉSZVÉTELÉNEK
„PARTICIPÁCIÓJÁNAK“ TÁMOGATÁSÁRA.**

Azok nyerhetik el támogatását, akik a közalapítvány által javasolt tematikára építik képzésük, táborozásuk programját. A támogatás a megjelölt szálláshelyek igénybevételeinek a költségeit csökkenti, így nem készpénzben adunk támogatást. A támogatás elnyerésének feltételeit, a javasolt tematikát és az igénybe vehető szálláshelyek jegyzékét a közalapítvány tájékoztató füzeté tartalmazza.

Nevezési díj: 1000 Ft pályázatonként.

A pályázathoz szükséges nyomtatványok – a tájékoztató füzet és a pályázati adatlap, valamint a nevezési díj befizetésére szolgáló utalvány – kizárólag írásban, megcímzett, felbélyegzett, nagy méretű (A/4) válaszborítékot mellékelve igényelhetők.

A pályázat csak postán küldhető el a következő címre: NGYIK-Katedra 98.

1399 Budapest 62. Postafiók 633.

Pályázatok feladási határideje: 1997. december 01.

FIATALOK EURÓPÁÉRT PROGRAM

A. 1 alapprogram. – Ifjúsági cserék pályázati feltételei

A program keretében tizenöt és huszonöt év közötti magyar és az Európai Unióból, illetve Norvégiából, Izlandról vagy Lichtensteinből származó fiatalok közös, csoportos, iskolai, oktatási rendszeren kívüli cseréjének támogatására lehet pályázni. A csere nem feltétlenül jelent viszonyosságot, lehet egyszeri találkozás is. A cserében részt vehet a magyarokon

kívül egy (kétoldalú csere), vagy több partner csoport (többoldalú csere). Főleg azoknak a fiataloknak szól a program, akiknek a külföldre utazás, más országbeli fiatalokkal való találkozás nehézségekbe ütközne, vagy kifejezetten hátrányos helyzetűek.

A támogatás feltételei:

Az ifjúsági csereprogramban résztvevő fiatalok életkora 15 és 25 év közötti legyen a csereprogram időpontjában. Ez nem vonatkozik a csoport vezetőire. Általában tíz fiatalra jut egy vezető. Indokolt esetben (például mozgássérült fiatalok) a vezetők aránya magasabb is lehet.

A csoportok létszáma:

A programban résztvevő csoportok összlétszáma 16-60 fő lehet (külföldi és magyar fiatalok összesen). Törekedni kell a résztvevők országok és nemek szerinti egyensúlyára.

A projekt(csere) tartalma:

A témát a fiatalok közösen határozzák meg, a program a meghatározott téma köré épül. Fontos, hogy a téma európai kiterjedésű legyen (például „Fiatalok és a kábítószer“, „Fiatal munkanélküliek helyzete“, „Fiatalok és a demokrácia“ stb). A Fiatalok Európáért Programban azok a projektek számíthatnak támogatásra, melyek egyértelmű pedagógiai célokkal rendelkeznek, különös tekintettel a kultúrák közötti ismeretátadás biztosítására, továbbá újító jellegűek.

A projekt időtartama:

Az utazásra fordított időt nem számítva 6-21 nap.

Pályázati határidők minden évben az alábbiak:

FEBRUÁR 1. ÁPRILIS 1. - AUGUSZTUS 31.

MÁJUS 1. JÚLIUS 1 - NOVEMBER 30.

OKTÓBER 1. DECEMBER 1. - ÁPRILIS 30.

További információért, pályázati űrlapért forduljon a Mobilitás Ifjúsági Szolgálatához:

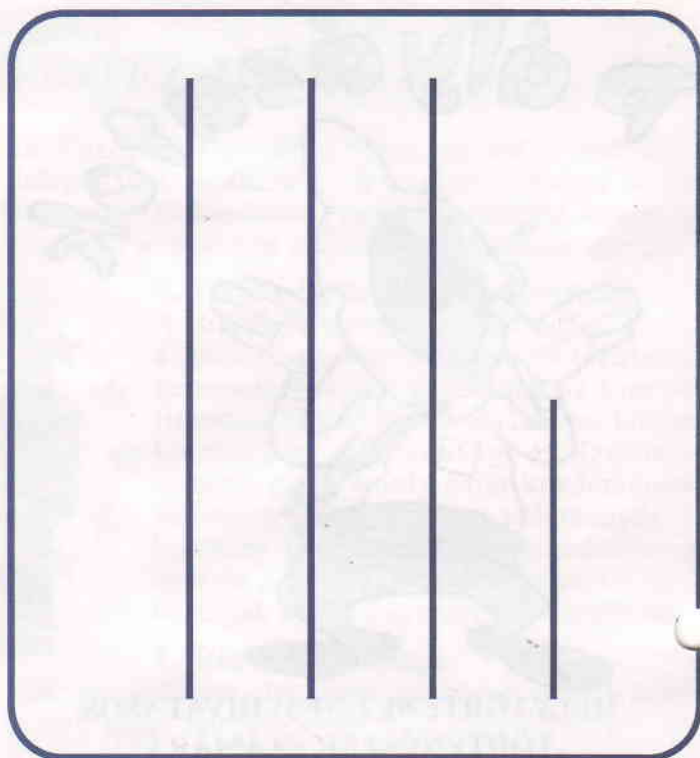
1145 Budapest, Amerikai út 96.

Telefon: 1/251-3337, fax: 1/251-3677

OKJ képesítésre felkészítő alapfokú számítógépkezelő tanfolyamot indít a Zalai Népfőiskolai Egyesület és a Zala Megyei Vállalkozásfejlesztési Alapítvány. A tanfolyam novemberi kezdéssel indul. A kurzus heti kétszeri elfoglaltságot jelent (péntek, szombat).

A tanfolyam ára: 35.000 Ft, mely a vizsgadíjat nem tartalmazza.

Jelentkezés és bővebb felvilágosítás : 92/316-066, 92/311-010/204 telefon-számokon.

TAGSÁGI JELENKEZÉSI LAP

Alulírott kijelentem, rendes tagként belépek a ZALAI NÉPFŐISKOLAI EGYESÜLETBE.

A jelentkező magán vagy jogi személy (szervezet, intézmény), illetve faluközösség, társaság megnevezése:

Címe:

Jogi személy esetén az egyesületi állandó képviselő neve, címe:

Kelt:

..... aláírás

tagdíj: magánszemély esetén: 300Ft/év
jogi személy esetén: 1.200Ft/év

ZalaiKAPOCS

A Zalai Népfőiskolai Egyesület lapja
Kiadja: a Zalai Népfőiskolai Egyesület
Szerkesztő: Ács Sarolta

Szerkesztőség címe: 8900 Zalaegerszeg
Kosztolányi út 10.

Tel./fax: (92) 324-117, tel.: (92) 311-010/321

Gépelte: Kovács Mónika

Számítógépes munka: Kálmán Attila (**AtiPrint®**)

Nyomdai munkák: Szentmihályi Nyomda
Zalaegerszeg

ISSN: 1417-2283